

Arrest

nr. 126 533 van 1 juli 2014
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot oplegging van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GEUDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 juni 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot oplegging van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

De vordering is immers (onder meer) gericht tegen een verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met een vasthoudingstitel, en waarvan de tenuitvoerlegging bijgevolg vanaf het begin imminent was. In deze situatie geldt de beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die ingaat met de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht.

De bestreden beslissingen werden de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juni 2014. De in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van 10/5 dagen ging bijgevolg in op 14 juni 2014. De op 30 juni 2014 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingediend.

Ter terechtzitting betwist verzoekende partij het voormelde niet. Zij betoogt evenwel dat in de aktes van kennisgeving de geldende beroepstermijn in geval van een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid niet zou zijn geduid, waardoor de termijn niet zou zijn ingegaan.

De Raad stelt evenwel vast dat, wat de vordering tot schorsing betreft, volgende beroepsmogelijkheden worden aangegeven:

“Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen.”

Verzoekende partij betoogt dat deze laatste passage enkel betrekking heeft op de mogelijkheid om over te gaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel en de schorsende termijn om een beroep in te stellen. De Raad merkt evenwel op dat op duidelijke wijze wordt verwezen naar de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die geldt in de situatie dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is (*“gedwongen tenuitvoerlegging”*), situatie waarin overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd. In de aktes van kennisgeving wordt duidelijk aangegeven dat in deze situatie een beroepstermijn geldt van maximaal 10 dagen.

Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker op voldoende wijze in kennis werd gesteld van de (nieuwe) beroepstermijn voor het indienen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar hij de beroepsmogelijkheden aldus leest dat hij over een termijn van 15 dagen zou beschikken. De verwijzing naar de termijn van 15 dagen betreft immers duidelijk enkel het beroep tot nietigverklaring.

De verzoekende partij brengt verder noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting elementen aan dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

2.3. De Raad merkt nog op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoekende partij betoogt niet dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaakt.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizendveertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

I. CORNELIS